

Skarga wniesiona dnia 17 czerwca 2004 r. przez Asociación de Exportadores Españoles de Productos Farmacéuticos („ASEPROFAR”) i Española de Desarrollo e Impulso Farmacéutico, S.A. („EDIFA”) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-247/04)

(2004/C 217/57)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 17 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Asociación de Exportadores Españoles de Productos Farmacéuticos („ASEPROFAR”) i Española de Desarrollo e Impulso Farmacéutico, S.A. („EDIFA”) z siedzibą w Madrycie, reprezentowane przez Luisa Ortiz Blanco, letrado en ejercicio.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w pismach z dnia 2 kwietnia 2004 r., 6 maja 2004 r. i 10 maja 2004 r., na mocy której zażalenia zarejestrowane pod numerami P/2002/4609 i 2003/5119 (w zakresie dotyczącym stosowania art. 29 TWE) zostały umorzone na tej podstawie, że Real Decreto 725/2003 z dnia 13 czerwca 2003 r. nie narusza art. 29 TWE ani art. 10 TWE w związku z art. 29 TWE;
- obciążenie kosztami Komisji Wspólnot Europejskich

Zarzuty i główne argumenty

Celem przedmiotowej skargi jest stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w odrębnych pismach Komisji z dnia 2 kwietnia 2004 r., 6 maja 2004 r. i 10 maja 2004 r., oddalających zażalenia skarżących (P/2002/4609 i 2003/5119), dotyczące wydania Real Decreto 725/2003 z dnia 13 czerwca 2003 r. w zakresie, w jakim wykonuje określone dyspozycje zawarte w art. 100 ust. 2 ustawy 25/1990 o lekach.

Przedmiotowy Real Decreto zobowiązuje hurtownie rozprowadzające produkty farmaceutyczne do informowania administracji z zakresu zdrowia o ilościach leków dostarczonych aptekom lub innym hurtowniom. Informacje te są następnie udostępniane przez przedmiotowe organy administracji laboratoriom farmaceutycznym.

Skarżące są zdania, że tym samym laboratoria farmaceutyczne wiedząc, które magazyny hurtowe eksportują leki, które

produkty medyczne są eksportowane i w jakich ilościach, mogą skutecznie podjąć środki celem zablokowania eksportu dokonywanego przez hurtownie do innych krajów.

Z tego powodu, skarżące twierdzą, że wskazany Real Decreto narusza art. 29 TWE lub art. 10 TWE w związku z art. 29 TWE.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Scania AB (Publ) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-248/04)

(2004/C 217/58)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Scania AB (Publ), z siedzibą w Södertälje (Królestwo Szwecji), reprezentowaną przez D. Arts i F. Herberts, lawyers, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r., w której Komisja zezwoliła na zbycie posiadanych przez Volvo akcji serii A poprzez spółkę Ainax;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że zgoda na koncentrację Volvo i Renault Vehicules Industriels⁽¹⁾ została uzależniona od warunku, że Volvo dokona zbycia akcji Scanii („zobowiązanie w sprawie Scanii”). W zaskarżonej decyzji Komisja zaakceptowała złożoną przez Volvo ofertę, zgodnie z którą Volvo przeniosłoby swe pozostałe akcje Scanii na rzecz Ainax, będącej w stosunku do Volvo spółką zależną. Skarżąca wskazuje ponadto, że akcjonariusze Volvo mieliby otrzymać akcje Ainax jako dywidendę.

Zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja narusza „zobowiązanie w sprawie Scanii” przewidziane w decyzji Komisji z dnia 1 września 2000 r., jak również art. 6 ust. 1 lit. c i 2 rozporządzenia nr 4064/89⁽²⁾.

Zdaniem skarżącej, utworzenie Ainax jako struktury pośredniej powoduje utrzymanie pakietu akcji kontrolowanego w chwili obecnej przez Volvo, zamiast jego rozproszenia pomiędzy akcjonariuszy Volvo. Skarżąca podnosi ponadto, że ponieważ Renault posiada około 20 % akcji Volvo, to Renault kontroluje w około 20 % spółkę Ainax, która z kolei kontroluje 25 % Scanii. W związku z tym skarżąca twierdzi, że sposób zbycia akcji zapewnia Renault i pośrednio Volvo znaczący wpływ na skarżącą i powoduje udostępnienie im, w sposób faworyzujący, wiedzy o tajemnicach handlowych skarżącej. Zdaniem skarżącej, nie może ona z tego powodu występować wobec grupy Volvo/Renault VI niezależnie i w sposób alternatywny.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 1 września 2000 r. (sprawa nr IV/M.1980-3*VOLVO/RENAULT V.I.), w której stwierdzono zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 (Dz.U. C 301, str. 23).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 1990, L 257, str. 13.)

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Philippe Combescot przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-249/04)

(2004/C 217/59)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. Philippe Combescot, reprezentowany przez adwokatów Alberto Maritati i Viola Messa, wniósł do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie bezprawności postępowania urzędników będących przełożonymi skarżącego, oraz wpływu tego postępowania na życie zawodowe, karierę zawodową i w konsekwencji na stan jego zdrowia, z wynikającym z tego uznaniem prawa do pomocy przewidzianym w art. 24 Regulaminu pracowniczego,
- stwierdzenie niezgodności z prawem CDR (sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej), wynikającej ze stanu poważnej i nieodwracalnej wrogości występującej między skarżącym i jego przełożonym w hierarchii,
- uznanie prawa skarżącego do odszkodowania za poniesione krzywdy moralne oraz szkody w zakresie życia zawodowego i kariery, w wysokości nie niższej niż 1.000,00 euro.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzi, że w okresie, w którym był przydzielony do Delegacji Komisji w Gwatemali i wykonywał tam obowiązki doradcy rezydenta, doznawał gróźb, był zastraszany oraz

doznawał upokorzeń osobistych i zawodowych ze strony swego bezpośredniego przełożonego w hierarchii. Krótka rzecz ujmując, była to seria dyskryminujących zachowań, które zaszkodziły jego życiu zawodowemu i wywołały poważne skutki dla stanu jego zdrowia.

Oddalenie jego wniosku o udzielenie pomocy w rozumieniu art. 24 Regulaminu pracowniczego powinno się zatem uznać za prawnie nieuzasadnione. Z drugiej strony również CDR za okres będący przedmiotem sporu należy uważać za niezgodny z prawem.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Philippe Combescota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-250/04)

(2004/C 217/60)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Philippe Combescota, reprezentowanego przez Alberto Maritati i Viola Messa, avvocati.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odrzucającej wniosek o udział w konkursie na stanowisko Szefa Przedstawicielstwa Komisji w Kolumbii, opublikowanego 28 maja 2003 (ogłoszenie o wolnym stanowisku COM/091/03), w związku z tym, stwierdzenie nieważności całego postępowania konkursowego, a w konsekwencji także decyzji o przyznaniu stanowiska, będącego przedmiotem konkursu; stwierdzenie, że Pan Philippe Combescota doznał uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, z poważnym wpływem na jego równowagę psychiczną, spowodowanym bezprawną decyzją o wyłączeniu go z konkursu; zasądzenie na rzecz Pana Combescota kwoty 100.000 euro, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący w niniejszej sprawie sprzeciwia się decyzji, którą pozwana odmówiła dopuszczenia go do udziału w konkursie na wolne stanowisko Szefa Przedstawicielstwa w Kolumbii.

Na poparcie swojej skargi, skarżący podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie warunków zawartych w ogłoszeniu, polegające na tym, że powody, dla których nastąpiło odrzucenie jego kandydatury (fakt nie posiadania dwóch lat doświadczenia na stanowisku naczelnika wydziału), nie zostały faktycznie przewidziane w samym ogłoszeniu;